

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců
Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Lenky Oulíkové ve věci

žalobkyně: **G. s.r.o., IČO: X,**
sídlem X,
zastoupena advokátem JUDr. Radimem Hanákem,
sídlem Lublaňská 507/8, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Generální ředitelství cel,**
sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2017, č. j. 23381-2/2017-900000-302,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2017, č. j. 23381-2/2017-900000-302, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v částce 15 342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Celního úřadu pro S. k. (dále jen „celní úřad“) ze

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

dne 15. 3. 2017, č. j. 56428/2017-610000-32.4 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým bylo podle § 134zz odst. 3 za použití § 42d odst. 1 písm. a) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění zákona č. 157/2015 Sb. (dále jen „zákon o spotřebních daních“), žalobkyni uloženo propadnutí 11 050,4 kg s. t. zajištěného rozhodnutím ze dne 11. 8. 2015, č. j. 126337-3/2015-610000-32.4.

2. Žalobkyně namítá, že k úpravě t. došlo před účinností zákona č. 157/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 311/2006 Sb., o pohonných hmotách a čerpacích stanicích pohonných hmot a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 157/2015“). Odmítá názor žalovaného, že tato skutečnost není pro posouzení věci rozhodná. Má za to, že postup žalovaného porušuje čl. 39 a čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 Úmluvy o ochraně lidských práv. Propadnutí věci má povahu trestního opatření, a proto je třeba uvedená ustanovení aplikovat. Ustanovení § 134zz odst. 2 zákona o spotřebních daních, které zakazuje další úpravy a zpracování s. t., jehož porušení je trestáno propadnutím majetku, je účinné od 1. 7. 2015. Tímto způsobem lze tedy postihovat toliko jednání, k němuž došlo po tomto datu. V době, kdy žalobkyně s. t. upravila, právní úprava, která by její jednání zakazovala a sankcionovala je jeho propadnutím, neexistovala.
3. Dále žalobkyně vytýká žalovanému nezákonnou interpretaci ustanovení § 134zz odst. 2 zákona o spotřebních daních. Nesouhlasí s výkladem žalovaného, podle něhož toto ustanovení zakazuje osobám registrovaným ke skladování s. t. detenci s. t., který byl upraven nebo zpracován před 1. 7. 2015. Dle žalobkyně pouze zakazuje od 1. 7. 2015 osobám registrovaným ke skladování s. t. jeho další úpravu nebo zpracování. S. t., byť byl dále upravován nebo zpracováván, je nadále s. t., jehož skladování není zakázáno. Zákaz dispozice s určitou věcí by musel být stanoven jednoznačně a nelze jej dovozovat v rámci správního uvážení. Namítá, že výklad žalovaného neodpovídá formulaci hypotézy ustanovení § 134zz odst. 2 zákona o spotřebních daních a užitému slovesnému vidu. Ustanovení je třeba vykládat též v souladu se zásadou legitimního očekávání recipientů právní normy. Uvádí, že jednatel a účetní žalobkyně se dne 30. 6. 2015 dostavili ke správci daně na Územní pracoviště v K. H. a dotazovali se, jakým způsobem má být naloženo se s. t., který již byl upravován. Úřední osoby (paní L. a pan J.) jim sdělily, že takovou situaci zákon neupravuje. Žalovaný pro nadbytečnost odmítl provést navržené výsledky těchto osob, které žalobkyně považuje za významné pro posouzení legitimního očekávání. Rovněž absence přechodných ustanovení dle žalobkyně svědčí o nezákonnosti výkladu žalovaného. Zajištění a propadnutí s. t., který byl dále upraven nebo zpracován před 1. 7. 2015, bez výslovného zákonného zmocnění je porušením čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 2 odst. 3 Ústavy. Výklad žalovaného odporuje textu ustanovení i účelu právní úpravy spotřební daně ze s. t. S. t. ve smyslu § 131b odst. 2 zákona o spotřebních daních je i jakýkoli polotovár vyrobený ze s. t. (rostliny), není-li upraven pro prodej konečnému spotřebiteli. K tomu odkazuje na důvodovou zprávu k tomuto ustanovení a odbornou literaturu. S. t., jehož detence není zakázána, je i t. již zpracovaný a upravený. Žalovaný postihuje jednání spočívající ve skladování s. t., které však není zákonem zakázáno. S. t. upravený před 1. 7. 2015 může být na území České republiky dále skladován, dle § 134zz odst. 2 zákona o spotřebních daních pouze nesmí být dále upravován nebo zpracováván. Z důvodové zprávy vyplývá, že podobu daného ustanovení formulovala Celní správa České republiky. Pokud zamýšlela zakázat detenci upraveného s.

t., měla takové ustanovení do zákona zakotvit. Za dané situace však postih detence překračuje zákonný rámec.

4. Dále žalobkyně uvádí, že neurčitý právní pojem „úprava s. t.“ je třeba interpretovat za použití systematického výkladu tak, že s. t. nesmí být dále upravován pro prodej konečnému spotřebiteli. Namítá, že žalovaný ani správce daně neobjasnili, v čem spatřují úpravu zajištěného t., ačkoli žalobkyně tento nedostatek namítala v podaném odvolání. Napadené rozhodnutí žalobkyně považuje za nepřezkoumatelné. Dle žalobkyně žalovaný nevysvětlil, proč úkon pro uchování a přepravu s. t. považuje za zakázaný ve smyslu § 134zz odst. 2 zákona o spotřebních daních.
5. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. Ve vyjádření odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Trvá na tom, že nebyl porušen zákaz retroaktivity. Ustanovení § 134zz odst. 2 zákona o spotřebních daních je třeba dle žalovaného vykládat tak, že rozhoduje pouze objektivní stav skladovaného s. t., který nesmí být podroben žádné zpracovatelské operaci, a že zakázáno je nakládání se s. t., který byl již dříve nějakým způsobem zpracován či upraven. Uvádí, že ustanovení musí být vykládáno v souladu s jeho účelem v kontextu všech ustanovení novely, kterou bylo do právního řádu zavedeno. Navázání úpravy t. na určitý časový okamžik by vytvářelo prostor pro daňové úniky, jimž měla novela bránit. Postačilo by tvrdit, že k úpravě došlo dříve, a správce daně by se dostával do důkazní nouze ohledně porušení § 134zz odst. 2 zákona o spotřebních daních. Relevantní skutková zjištění ohledně nezákonné dispozice s. t. nebo vybranými výrobky správce daně získává v souvislosti s jejich kontrolou a skutková zjištění se vztahují k tomuto dni. V řízení o zajištění, propadnutí ani ve vyměřovacím řízení není dle žalovaného třeba prokazovat více a jít před okamžik kontroly. Poukazuje na zásadu racionálního zákonodárce. Nesouhlasí s výkladem žalobkyně, který váže skutkovou podstatu na ne zjistitelný okamžik úpravy s. t. Takový výklad připodobňuje k situaci řešené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 5 Afs 2/1015-76. Zákon nezakazuje skladovat na daňovém území České republiky s. t., jeho skladování pro jiný účel než výrobu t. výrobků (mimo režim podmíněného osvobození od daně, kde jediné může výroba t. výrobků probíhat) je však přísně regulováno prostřednictvím povinné registrace a kaucí a omezením nakládání pro jiný účel (další zpracování nebo úpravu), což je třeba chápat nikoli ve smyslu budoucí činnosti, ale v návaznosti na objektivní, úpravou změněný stav. Jestliže novela nestanovila přechodné ustanovení a žalobkyně upravený t. skladovala ještě dne 6. 8. 2015, jde k její tíži, že nepřijala příslušná opatření, zejména jej nepřevedla na osobu nebo do prostor osoby, která jej ve změněném stavu skladovat mohla, tedy na provozovatele daňového skladu, či jej neprodala. Dle žalovaného t. zajištěný u žalobkyně nenaplňoval definici s. t. dle § 131b odst. 2 písm. b) zákona o spotřebních daních, neboť byl rozvolněn, vykazoval stopy vlhkosti, různorodou barevnou škálu t. listů a byl uložen v igelitu, který se používá pro eliminaci odparu vlhkosti u t. určeného pro zpracování na řezacím stroji a následnou výrobu t. výrobků. Navíc byl uložen a skladován způsobem neumožňujícím jakoukoli identifikaci, na rozdíl od t. nalezeného na jiném místě skladovacích prostor. Mohlo se jednat o „polotovar“ vyrobený ze s. t., ještě neupravený pro prodej konečnému spotřebiteli, který mohl sloužit jako surovina pro další výrobu vybraných výrobků, a to pravděpodobně nelegální a velmi snadnou (nařezání na průmyslové řezačce). Dle žalovaného je třeba úpravou ve smyslu § 134zz odst. 2 zákona o spotřebních daních chápat jakoukoli manipulaci směřující ke změně původního stavu s. t., přičemž v daném případě lze rozvolnění, navlhčení a uložení do igelitu eliminujícího odpar vlhkosti jednoznačně za takovou úpravu považovat. Úprava přitom zjevně směřovala k tomu, čemu chtěl

zákonodárce zabránit, a totiž nelegální výrobě t. výrobků. Žalovaný popsal, že za úpravu nepovažoval pouhé uložení v kartonech. Porovnáním s. t. zjištěného na různých místech kontrolovaných skladovacích prostor správce daně rozlišil, že určitá část t. prošla úpravou přesahující stabilizaci před balením k dopravě, s čímž se žalovaný ztotožnil. Úprava zahrnující rozvolnění, navlhčení a uložení způsobem eliminujícím odpar vlhkosti je úpravou před vlastním nařezáním na řezacím stroji. Žalobkyně v žalobě připouští, že t. upravila, a vytýká žalovanému, že se nezabýval tím, kdy tak učinila. Žalovaný má za to, že objasnil, v čem byla úprava s. t. spatřována.

6. Žalobkyně v replice opakuje, že v rozporu s § 134zz odst. 2 zákona o spotřebních daních jedná ten, kdo s. t. dále zpracovává nebo upravuje, a nikoli ten, kdo jej má ve své detenci. Tento zákaz bylo možné porušit až od účinnosti tohoto ustanovení. Poukazuje na to, že na daňové území České republiky může být dovezen nebo na něm může být dopravován také s. t., který nebude určen pro výrobu t. výrobků a který byl upraven nebo zpracován na území jiného členského státu, v němž takové jednání není zakázáno. Cílem právní úpravy účinné od 1. 7. 2015 bylo podchycení pohybu s. t. na daňovém území České republiky. Správce daně na základě oznamovací povinnosti zná pohyb s. t. Žalobkyně považuje za logické, že zákaz další úpravy a zpracování je stanoven od tohoto data. Výkladem žalovaného je však zpětně postiženo jednání, k němuž došlo dříve. Výklad, který zastává žalobkyně, podporuje důvodová zpráva, podle níž se v § 134zz odst. 2 zákona o spotřebních daních stanoví, že *osoba skladující s. t. určený pro jiný účel než pro výrobu t. výrobků v daňovém skladu nesmí tento t. dále zpracovávat nebo upravovat*. Takového jednání se žalobkyně po 1. 7. 2015 nedopustila a žalovaný to nezpochybňuje. Poukazuje též na návštěvu žalobkyně u správce daně 30. 6. 2015. V daném případě jde o specifickou situaci provázející přechod na novou právní úpravu, a to při absenci přechodných ustanovení. Argument žalovaného, že by mohl kdokoli tvrdit, že k úpravě došlo před účinností zákazu, žalobkyně považuje za nepřiléhavý, stejně jako odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 5 Afs 2/2015-76. Uvádí, že neměla důvod zbavovat se s. t., který byl upraven, neboť zákon jeho detenci nezakazoval a žalobkyně neporušila § 134zz odst. 2 zákona o spotřebních daních. Dle čl. III a IV přechodných ustanovení zákona č. 157/2015 byla žalobkyně v době od 1. 7. 2015 do 20. 10. 2015 osobou registrovanou ke skladování s. t. Odmítá tvrzení žalovaného, že by zboží bylo určeno pro nelegální výrobu t. výrobků.
7. Soud po zjištění, že žaloba je včasná, podaná oprávněnou osobou a jsou splněny i další podmínky jejího věcného projednání přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů vycházející ze skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Soud o věci rozhodl bez nařízení jednání dle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.
8. Podle § 134zz odst. 2 zákona o spotřebních daních ve znění zákona č. 157/2015 nesmí být s. t., se kterým je nakládáno pro jiný účel než pro výrobu t. výrobků, dále zpracováván nebo upravován.
9. Podle § 134zzc odst. 1 zákona o spotřebních daních správce daně zajistí s. t., popřípadě i dopravní prostředek, který jej dopravuje, jestliže zjistí, že a) je s ním nakládáno v rozporu s § 134zz, b) nebyla splněna oznamovací povinnost podle § 134zza, nebo c) je s. t. dopravován bez dokladu uvedeného v § 134zzb, údaje v něm uvedené jsou nesprávné nebo nepravdivé, nebo doklad je pozměněný nebo padělaný. Podle odstavce 2 citovaného ustanovení pro zajištění podle odstavce 1 se použijí obdobně ustanovení tohoto zákona

upravující řízení o zajištění vybraných výrobků nebo dopravního prostředku. Podle odstavce 3 se ve věci zajištěného s. t., popřípadě i dopravního prostředku, použijí obdobně ustanovení § 42b až § 42e.

10. Soud se ztotožňuje s žalobkyní, že v projednávané věci je rozhodné, zda k úpravě s. t. žalobkyní došlo před účinností ustanovení § 134zz odst. 2 zákona o spotřebních daních (před 1. 7. 2015). Pokud by k upravování s. t. došlo před účinností ustanovení § 134zz odst. 2 zákona o spotřebních daních, nebyla by úprava prováděna žalobkyní v rozporu s tímto ustanovením, a nebylo by možné rozhodnout o propadnutí dle § 134zzc odst. 1 písm. a) a § 42d odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních. Ze znění ustanovení § 134zz odst. 2 zákona o spotřebních daních vyplývá zákaz dalšího zpracovávání a upravování s. t., s nímž je nakládáno (je skladován) pro jiný účel než pro výrobu t. výrobků. S ohledem na použitý nedokonavý slovesný vid (*upravovat, zpracovávat*), příslovce *dále* a celkovou větnou stavbu je dle gramatického výkladu (registrovaným osobám skladujícím s. t. pro jiný účel než pro výrobu t. výrobků) výslovně zakázán toliko proces další úpravy či zpracování s. t. (a to bez ohledu na fázi, do níž dospěje), nikoli skladování s. t. s určitými vlastnostmi.
11. Jazykový výklad představuje pouze prvotní přiblížení se k aplikované právní normě. Je pouze východiskem pro objasnění a ujasnění si jejího smyslu a účelu (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97). V daném případě však soud neshledal důvody se od jazykového znění odchýlit. Zcela v souladu s gramatickým výkladem je i úmysl historického zákonodárce vyjádřený v důvodové zprávě k § 134zz zákona o spotřebních daních, podle níž odstavec 2 „*stanovuje, že osoba skladující s. t. určený pro jiný účel než pro výrobu t. výrobků v daňovém skladu nesmí tento t. dále zpracovávat nebo upravovat*“ (zvýrazněno soudem). O jiném úmyslu historického zákonodárce nesvědčí ani důvodová zpráva k ustanovení § 134zzc zákona o spotřebních daních, v níž se uvádí: „Úprava umožňuje správci daně ve stanovených případech zajistit s. t., popřípadě dopravní prostředek, který ho dopravuje. Jedná se jednak o situace, kdy je s. t. přijímán nebo odeslán osobou, která není řádně registrována jako osoba skladující s. t., nebo je zjištěno, že t. určený pro jiný účel než pro výrobu t. výrobků je zpracováván nebo upravován. [...] Smyslem navrhované úpravy je vložit do rukou správce daně účinný nástroj k boji s nelegálním nakládáním se s. t., který je zneužíván pro nelegální výrobu mimo daňový sklad.“
12. Uvedený výklad nikterak neodporuje cíli změn, které byly zavedeny s účinností od 1. 7. 2015 zákonem č. 157/2015 Sb., jímž byla eliminace daňových úniků a zamezení zneužití s. t. pro nelegální výrobu mimo prostory daňových skladů zavedením omezení nakládání se s. t. tak, že s. t. může (kromě zákonem stanovených případů) přijímat nebo odesílat pouze registrovaná osoba, a zavedením oznamovací povinnosti pro tyto osoby, což umožní, aby s. t. mohl být sledován a případně zdaněn (viz důvodová zpráva). Sankcí v podobě zajištění a propadnutí (zabrání) s. t. je sankcionováno též jeho skladování neregistrovanou osobou v rozporu s § 134zz odst. 1 zákona o spotřebních daních [§ 134zzc písm. a) zákona o spotřebních daních], jakož i nesplnění oznamovací povinnosti dle § 134zza zákona o spotřebních daních [§ 134zzc písm. b) zákona o spotřebních daních]. Zákaz dalšího upravování a zpracovávání s. t., s nímž je nakládáno (je skladován) pro jiný účel než pro výrobu t. výrobků, je v souladu se zavedenými omezeními a zapadá do systematiky právní úpravy, která díky zavedené registrační a oznamovací povinnosti umožňuje sledování pohybu s. t. a kontrolu osob jej skladujících. Tento výklad podporuje rovněž absence přechodného ustanovení, neboť zákaz dalšího upravování a zpracování,

kteřý se pod hrozbou sankce propadnutí uplatní od účinnosti nové právní úpravy, zvláštní přechodné ustanovení nevyžaduje (pokud by naproti tomu zákonodárce zamýšlel zakázat další skladování t., který byl upravován či zpracováván před účinností novely, pro jiný účel než pro výrobu t. výrobků pod sankcí jeho propadnutí, lze předpokládat, že by zakotvil též přechodná ustanovení, která by poskytla prostor na novou právní úpravu reagovat). Nelze přitom přehlédnout velmi krátkou legisvakanční lhůtu (zákon účinný od 1. 7. 2015 byl vyhlášen ve Sbírce zákonů v částce č. 65/2015 Sb. rozeslané dne 29. 6. 2015).

13. Soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že nedocházelo-li k upravování s. t. skladovaného pro jiný účel než pro výrobu t. výrobků po nabytí účinnosti zákona č. 157/2015, není možné rozhodnout o jeho propadnutí s odkazem na ustanovení § 134zz odst. 2 a § 134zzc odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních.
14. Nelze tedy souhlasit s žalovaným, který v napadeném rozhodnutí (obdobně jako správce daně v prvostupňovém rozhodnutí) uzavřel, že není rozhodné, zda k úpravě s. t. došlo před účinností zákona č. 157/2015, a za jedinou podstatnou skutečnost považoval skladování upraveného s. t. (pro jiný účel než pro výrobu t. výrobků), které bylo zjištěno při místním šetření 6. 8. 2015, a nepovažoval z tohoto důvodu za nutné k otázce doby úpravy provádět další dokazování včetně žalobkyní navržených důkazů výslechy označených svědků – úředních osob. Ačkoli žalobkyně v odvolání namítala, že pro danou věc je rozhodné, kdy došlo k úpravě t., a že správce daně neprokázal, že předmětný t. byl upravován po 1. 7. 2015, a současně označila důkazy k prokázání tvrzení, že k míchání t. docházelo jen do 29. 6. 2015, žalovaný se otázkou doby úpravy s ohledem na uvedený právní názor nezabýval. Napadené rozhodnutí je tedy v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a skutkový stav, z něhož žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel, vyžaduje zásadní doplnění. Žalovaný v napadeném rozhodnutí též konstatoval, že argumentace žalobkyně a navržené důkazy se jeví jako účelové, avšak tento svůj závěr nikterak neodůvodnil. Soud poznamenává, že správce daně v prvostupňovém rozhodnutí toliko s poukazem na důkazní prostředek – recepturu dávkování jednotlivých druhů t. – uvedl, že je nesporné, že k úpravě s. t. docházelo, přičemž v závorce doplnil, že i po 30. 6. 2015, tento závěr však v prvostupňovém rozhodnutí blíže nevysvětlil a naopak konstatoval, že není vůbec podstatné, zda k úpravě došlo před účinností zákona č. 157/2015. Soud tedy shledal první dva žalobní body důvodnými.
15. Soud se na druhou stranu neztotožnil s námitkou žalobkyně spočívající v tom, že žalovaný neuvedl, v čem spatřuje úpravu zajištěného t. Z napadeného a prvostupňového rozhodnutí, na jehož odůvodnění žalovaný v napadeném rozhodnutí odkazuje, vyplývá, že úprava předmětného t. byla spatřována v rozvolnění a míchání s. t. v t. stroji (válec DCC – Direct conditioning cylinder), jeho vlhčení a přidání hygroskopických látek (g. a 1,2-p.). Napadené a prvostupňové rozhodnutí tvoří jeden celek, přičemž žalovaný může odvolací námitku vypořádat též odkazem na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, pokud je považuje za dostatečné a ztotožňuje se s ním. Žalovaný rovněž vysvětlil, čím se zajištěný t. (zjištěný v budově č. X) odlišuje od t. skladovaného v budově č. X, který byl podroben pouze úpravě před balením k dopravě (t. skladovaný v budově č. X nevykazoval známky rozvolnění na stroji pro úpravu t., byl v kartonech slisován, bez igelitu svědčícího o úpravách vlhčením, bez přídavné látky 1,2-p.). Žalovaný odkázal též na odůvodnění svého rozhodnutí o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí o zajištění ze dne 15. 2. 2016, č. j. 4997/2016-900000-304.7, v němž se rovněž úpravou zajištěného t. zabýval. Třetí žalobní bod tedy soud neshledal důvodným. Soud poznamenává, že žalovaný se

v napadeném rozhodnutí nezabýval tím, zda s ohledem na provedené úpravy nejde o „t. ke k.“ ve smyslu čl. 2 odst. 1 písm. c) a čl. 5 odst. 1 směrnice Rady 2011/64/EU o struktuře a sazbách spotřební daně z t. výrobků a ve smyslu § 101 odst. 3 písm. c) bodu 1 či odstavce 6 in fine zákona o spotřebních daních (viz rozsudek Soudního dvora Evropské Unie ze dne 6. 4. 2017, Eko-T., C-638/15).

16. Soud s ohledem na výše uvedené žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení dle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s. ř. s. a podle ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem soudu je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
17. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, a má proto právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení zahrnují náhradu zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a náklady na zastoupení advokátem, které tvoří odměna za zastoupení, náhrada hotových výdajů a náhrada daně z přidané hodnoty. Výše odměny advokáta za zastupování se stanoví v souladu s ustanovením § 35 odst. 2 s. ř. s. dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Zástupce žalobkyně provedl v řízení tři úkony právní služby ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu, a to převzetí zastoupení, sepsí žaloby a repliky. Odměna za jeden úkon právní služby činí dle ustanovení § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu 3 100 Kč, celková výše odměny tak činí 9 300 Kč. Vedle odměny přísluší zástupci žalobkyně též náhrada hotových výdajů v paušální výši 300 Kč za každý z úkonů právní služby dle ustanovení § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu, celkem tedy 900 Kč. Jelikož zástupce žalobkyně byl plátcem daně z přidané hodnoty, je součástí nákladů žalobkyně též náhrada této daně, kterou je její zástupce povinen odvést z odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.), ve výši 21 % z částky 10 200 Kč, tedy 2 142 Kč. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 15 342 Kč je žalovaný povinen uhradit ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.) k rukám účastníka, neboť před vydáním rozhodnutí došlo k ukončení zastupování.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. října 2019

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu